

*Voor mijn ouders.
Mede dankzij hen maakte ik mijn kinderdromen waar.*

Roel Verheggen
Griebel
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Yuhan Lin
Trefw.: angst, moed, eenzaamheid, verlies
NUR 282
ISBN 978 90 448 4394 1
D/2022/4124/091
Alle rechten voorbehouden
www.clavisbooks.com

Noa had helemaal geen leuke dag gehad. Toen hij 's morgens was opgestaan zat Tom, de nieuwe vriend van mama, aan de keukentafel. In de weekenden bleef Tom wel vaker slapen, maar vandaag was het donderdag. Wat deed die flapdrol hier nu op een doordeweekse dag? Noa kreeg er meteen slechte zin van. Natuurlijk was hij blij voor mama, maar Noa vond het lastig om Tom daar te zien zitten. Het was de plek waar papa altijd had gezeten.

En op school was het ook al niet gegaan zoals hij wilde. Op het schoolplein had die stomme Mees uit groep 7 hem weer uitgescholden voor bange kabouter. Alsof hij er iets aan kon doen dat hij kleiner was dan de rest. Mama zei altijd dat het wel goed kwam; oom Bas was ook pas echt gaan groeien op de middelbare school. Het zat dus in de familie, dat klein zijn. Had hij weer, natuurlijk. Noa had zoals altijd gedaan alsof hij Mees niet hoorde en was snel naar de klas gegaan.

Juf Ankie was ziek en dus was er een vervangster: juffrouw Till. Dat kon er ook nog wel bij. Juffrouw Trillebil, zo noemden ze haar altijd. In de pauze hadden ze een punaise op haar stoel gelegd. Een beetje giechelend hadden ze afgewacht. Eindelijk was juf Trillebil gaan zitten, maar er gebeurde niks. Iedereen in de klas had elkaar stomverbaasd aangekeken. Deed ze nou alsof ze

die punaise niet voelde? Dat kon toch niet? Ze snapten er niks van. Pas toen juffrouw Till zich omdraaide naar het digibord, zagen ze waarom ze geen krimp had gegeven: de punaise stak in de stof van haar rok, precies op de plek van haar bilspleet. Wat een geluksvogel!

Zo'n dag was het dus geweest en nu lag Noa in bed. Nog één dagje school en dan was het weekend. Hij zou met mama en zijn zusje Noor naar opa en oma gaan en daar verheugde hij zich op. Even geen stomme Mees of juffrouw Till.

Hij draaide zich op zijn rug en trok zijn dekbed omhoog. En net toen hij lekker lag hoorde hij het: hetzelfde geluid als gisteren. Noa kroop diep onder zijn dekbed en bewoog zich niet. Ja, daar was het weer. Het geluid kwam vanuit de hoek van zijn kamer, waar zijn bureau stond. Het leek wel alsof iemand zachtjes met zijn nagels op de vloer tikte. Zou hij durven te kijken? Misschien verbeelde hij het zich maar. Maar waar kwam dat geluid dan vandaan? Noa telde tot drie en raapte al zijn moed bij elkaar. Langzaam trok hij het dekbed iets naar beneden, zodat hij er net overheen kon kijken. Hij had er meteen spijt van, want vanuit het donker keken twee ogen hem aan. Noa verstijfde en veranderde voor zijn gevoel in een blok ijs. De twee ogen zaten in een gezicht dat hij niet helemaal kon zien in het donker. Maar plotseling klonk een lage en krakerige stem.

'Hallo Noa, ben je bang?'

Noa gilte.

